

ותקצר נפשה בעמל ישראל כדרך
 שהוא בחולים הגשמיים, כך נריך
 בחולים העליונים שהיא חולה
 כדאמרן, והוא חולה דנע מאתריה
 בעלמא דאתי ונד אצתרה בעלמא
 דין כדכתיב (משלי כז) ככפור נודדת
 מן קנה שהיא השכינה כן איש נודד
 ממקומו ונטיר לה ואומי דלא יתיב
 לאתריה עד דיחזיר לה לאתרה הנה
 גם הוא מחולל מפשעינו מדוכא
 לרצונו מעונותינו ורפואת שניהם
 בידינו וראוי לצקרים ולהזמין נרכייהם
 בתורה ובמצוות.

רביעית לתת נדקה לעניים ודוגמת
 יסוד ומלכות והנדקה
 הראויה אליהם פי' בתקו' לקיים צ'
 אמנים ד' קדושות ק' ברכות ה'
 חומשי תורה בכל יום ועוד כל א'
 כפי כחו ימשיך נדקה מת"ת לעניים
 הללו ויזמין אליהם לקט מהספיי'
 כלם. שכתה מסוד העומר העליון
 שהיא בינה ופאה מבחינת המלכות
 עצמה שהיא פאה לשאר המדות
 וכתיב לעני ולגר תעוז אוחס
 שאפי' הת"ת גר למטה במל' ונריך
 לתת לו מאלו התקונים, וכן מעשר
 עני להעלות המל' שהיא מעשר אל
 היסוד הנקרא עני ואם יקשרנה
 בת"ת יתן מן המעשר אל הגר
 וכמה תקונים נכללים בזה.

קליפה וערלה המטפלת אל היסוד
 ימול אותה וירדוף אחר כל אותם
 הגורמים שם ערלה ויחזירם בתשובה
 באופן שבהיותו מל את ערלת לצבם
 גורם שיהיה הנדיק העליון צלי
 ערלה ויעמוד בחזקה לתקן כל
 הדברים הגורמים שם ערלה, ולזה
 פנחס כשמל ערלת בני ישראל זכה
 אל כהונה מפני שגמל חסד עם
 קונו צקוד המילה שמל היסוד
 מאותה ערלה זכה אל החסד, וכן
 מזה ילמוד אל כל שאר מדות החסד.

שלישית לבקר חולים ולרפאותם.
 כך ידוע שהשכינה היא
 חולת אהבה מהיחוד כדכתיב כי חולת
 אהבה אני, ורפואתה ציד האדם
 להביא לה סמנים יפים כדכתיב
 סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים
 ופי' בתיקונים צקוד אשישות היינו
 כל הדברים הנקשרים במלכות באיש
 " חסד, באשה ה' גבורה צשני
 זרועות ושם היא נסמכת עליהם
 ומי שעושה זה סומך החולה בחליו.
 הצ' רפדוני בתפוחים פי' לקשרה
 בין נלח והוד ששם היא רפידתה
 בהיותה חיור וסומך כתפוחים הללו
 שגווייהם מזוגים מלד החסד ונריך
 לבקרה ולזכור אותה ולחלות פניה
 שתקבל מאכל ומשקה מהשפע
 העליון שהיא מונעת עצמה ממנו

בצורך הדיוט וכיון צרמיזתו ומוצטת הוא שיעשה למעלה כיוצא בו אחר שיהיה בקי בסודות ומה טוב להזכיר צפיו רמיזת כונתו הנכונה בשעת מעשה לקיים צפיו ובלצבך לעשותו.

ששית עסק החי עם המת, ודבר זה היאך יתייחס למעלה קשה מאד כי הוא סוד הספי' שהם מתעלמות ומסתלקות אל נרתקן למעלה כמה צריך לתקן ולהרחיץ מכל חלאת עון ולהלבישן לבנים לבוני הספי' צאור המעשה הטוב להתעלות בסוד אחד לקשרם למעלה ולשאת אותם על הכתף סוד עליוי הספי' אחד אל אחד עד שיתעלו למעלה מהכתף שהוא תחלת חבור הזרוע בגוף, ולמעלה מזה הוא סוד הנעלם שאין השגה בו וכיון בסוד הקבורה הפסוק (דברים לד) ויקבור אותו בגי דמתרגמי' בתליסר מכילין דרחמי שהן נובעות בכתר בצחינותיו הפונות למטה לרחם בתחתונים ומשם יעלה הנקבר אל העדן העליון חכמה שכתר וצריך התיישבות הדעת בזה מאד.

שביעית הכנסת כלה לחופה, וזוה נכללים כל צרכי היחוד שכל התפלות והיחודים הם סוד הכנסת כלה לחופה ועיקרה בסוד

חמישית הכנסת אורחים, הם הת"ת, והיסוד לתת להם בית מנוחה שינחתו בה דהיינו המלכות כיון שהם הולכי דרכים בסוד הגלות לחזר על אצדתם צריך להכניסם שם, ולפי המתבאר בזוהר שזו המצוה המתקיימת בהולכי על דרך שיחו שהם המתגרשים מצתייהם לעסוק בתורה שגורמים שיהיו האורחים עוסקים בצרכי המלכות, וכן כל העושה יחוד אל הת"ת במלכות מצחינה אחרת וקובע מקום לתורתו גורם שהת"ת יעשה מלונו במלכות וכן פי' בתיקונים, ואל האורחים צריך להכין אכילה שתיה לוי' דהיינו שצריך להכני' הת"ת והיסוד אל המלכות ולתת להם שם אכילה מעין צאתי לגני אכלתי יערי עם דבשי שהוא שפע ראוי להנהגה התחתונה המתפשטת מצד הגבורה המתוקה ושתייה מעין שתיית יי עם חלבי שהוא שפע פנימי מן היין המשומר ומסוד החלב המתמתק לקשר הת"ת במלכות יעקב ורחל והגבורה צננח או בהוד כי כן פירשו צר"מ והלויה להציא עצמו ונשמתו שם עמהם בדיוקן עליון ללותם שם, עוד להציא שאר הספירות שם עמהם לעשות להם לוי' טובה וכמה דרכים נכללים בתקון זה, כללו של דבר ישתדל

אל הימין או הם נגדיים זה לזה עד שהיסוד יטה אל הימין כמוהו וכאשר ח"ו יש איזה פגם של עון בעולם אז יש שנאה נגדיית בין שניהם ואין יחוד וקשר בין הספירות כלל. ועד"ז יהיה גם כן בין כל שתי ספי' שהם ימין ושמאל בין החכמה והצינה או בין החסד והגבורה או בין הנצח וההוד צריך להכניס שלום ביניהם והיינו הצאת שלום בין אדם לחצירו וכן בין איש לאשתו דהיינו היסוד שלום בין הת"ת ומלכות וכל כיוצא בזה מדרכי שלום הוא גמילות חסדים למעלה:

התפלה מכמה מדרגות זו אחר זו, קרצנות וזמירות תפלה מיושז שזה ק"ש וזרכותיה, אח"כ תפלה מעומד ושאר תקונים הצאים אחריהם הכל ג"ח אל החתן והכלה לפקח על צרכיהם ותקוני זוגם.

שמינית הצאת שלום בין אדם לחצירו, שהם הת"ת והיסוד לפעמים יתרחקו זה מזה וצריך להשלימם ולתקנם שיהיו שוים ונקשרים יחד באהבה וחבה וזה ע"י כשרון המעשה הטוב שכאשר יהיה היסוד נוטה אל השמאל והת"ת

פרק ששי

החסד נוטה אל הימין וכל הנהגותיו צימין יצ"ט והנקצה שמאלית וכל הנהגותיה בגבורה אם כן ראוי שלא יתעורר יצר הרע לתועלת עצמו שהרי מעורר אדם העליון בגבורה ומאבד העולם א"כ כל הערות שיעורר האדם לעצמו לצד הגבורה ויאה"ר פוגם האדם העליון. ומכאן יראה כמה מגונה הכעס וכל כיוצא בו שהוא מגביר הגבורות הקשות. אמנם יאה"ר צריך להיות קשור

האיך ירגיל אדם עצמו צמדת הגבורה. דע כי כל פעולות התעוררות יאה"ר הם ממש מעוררות הגבורות החזקות, לכך לא יתנועע ליאה"ר שלא יעורר גבורה, והטעם שהאדם נוצר בצ' יצירות יצ"ט ויאה"ר זה חסד וזה גבורה אמנם פי' צוהר צפ' צראשית שיצ"ט נצרא לאדם עצמו לצרכו ויאה"ר לצורך אשתו. ראה כמה מתוקים דבריו הרי הת"ת בעל

לתקוני שכינה שהיא מתקנת בגזרות השמאליות הטובות שמשם העושר והכבוד מנצד זה יעורר היצר הרע לאהבתה ואז יכוין אל השמאל המתעורר לקרבה צסוד שמאלו תחת לראשי שאינה מתקשרה תחלה אלל מנצד השמאל ואחר כך וימינו תחבקני יכוין למתק כל אותם התיקונים ציצרו הטוב ולתקן אותה ממש לשמחה צדצר מצוה לשם היחוד העליון הרי המתיק כל הגזרות ותקנס צימין, ודרך זה יהיה לכל מיני חמדה הצאים מנצד יצר הרע יהיה עקרם לתקוני האשה אשר הוכיח ה' לו לעזר כנגדו ויהפוך כולם אחר כך לעבודת ה' לקשרם צימין:

ואסור לצלתי יתעורר לשום פעולה שצעולם מפעולות גופו לא לחמוד ציאה ולא לחמדת ממון ולא לצד כעס ולא לצד כבוד כלל. אמנם לצורך אשתו יעורר יצרו צנחת לצד הגזרות המתוקות כגון להלצישה לתקן לה צית ויאמר הרי צוה שאני מלצישה אני מתקן השכינה שהיא מתקשטת צצינה שהוא גצורה דכלול כולהו גצורות והן מתמתקות צהמון רחמיה לפיכך כל תיקוני הצית הם תיקוני השכינה שהיא מתמתק' מנצד יצר הרע הנצרא לעשות רצון קונו לא זולת, לפיכך לא יכוין האדם צו שום הנאה של כלום אלל כשאשתו מתנא' לפניו צדירה נאה יכוין

פרק שביעי

הת"ת שירד ומשפיל עצמו להשפיע למל', והרי למטה מהת"ת ד' ספי' ולהן ג' מדות. ראשונה המתגאה על התלמידים גורם שהת"ת יתגאה ויתעלה מעל נצח והוד שהם למודי ה' תלמידי הת"ת, והמשפיל עצמו ומלמדם צאהצה גם הת"ת ישפיל עצמו אל תלמידיו וישפיעם, לפיכך יהיה האדם נוח לתלמידיו וילמדם

האיך ירגיל האדם עצמו צמדת הת"ת. אין ספק שמדת הת"ת הוא העסק צתורה, אמנם צריך זהירות גדול שלא יתגאה אדם צדצרי תורה שלא יגרום רעה גדולה שהרי כמו שהוא מתגאה כך גורם שמדת הת"ת שהיא התורה תתגאה ותסתלק למעלה ח"ו אלל כל המשפיל עצמו צד"ת גורם אל

נשים קלה וכלל זה שלא יתגאה על כל חלושי הדעת שהם כלל עפר הארץ ומפני זה הקדמונים לא היו מתגאים בתורה כעובדא דרבי המנונא דפ' בראשית וכעובדא דרבי הגא' ובתקונים ההוא סבא דצבו לנשקא ל' פרה שלא היה רוצה להתגאות ד"ת. עוד יהיה רגיל בהיותו נושא ונותן ד"ת לכיון אל תיקוני שכינה לתקנה ולקשטה אל הת"ת דהיינו הלכה אל האמת, וזה מחלוקת לש"ס דהיינו חסד וגבורה לצא אל הת"ת שמים להסכים הלכה עמו, וכל מחלוקת שיצא מן השורה הזאת ידל ממנו כי לא ירצה הת"ת להתאחו בחוץ אפילו שיהיה ד"ת אם הוא לקנטר סופה גיהנם ח"ו, ואין לך מחלוקת שלא יפגום הת"ת אלא מחלוקת התורה לש"ס שכל נתיבותיה שלום ואהבה בקופה. ואם יכוין להנאות והאוכל הנאות מד"ת פוגם במדה הזאת שהיא קדש ומוציאה אל דברי חול וכאשר יעסוק בתורה להנאת גבוה אשרי חלקו. ועיקר הכל הוא לזרף דעתו במצחן המחשבה ולפשפש בעלמנו דרך משא ומתן אם ימצא שמך ערות דבר יחזור בו ולעולם יודה על האמת כדי שימצא עם הת"ת מדת אמת:

כאשר יוכלון שאת והת"ת בזכותו ישפיע בלמודי ה' כפי צחינתם הראויה אליהם.

שנית המתגאה בתורתו על העני ומצוה אותו כההוא עובדא דאליהו שנדמה לרבי שמעון בן אלעזר כעני מכוער נצוה ונמאס להכשילו שזחה דעתו עליו וגנה את העני והוא הוכיח על פניו מומו כי המתגאה על העני גורם שהת"ת יתגאה על היסוד ולא ישפיע בו, ואם תהיה דעתו של חכם מיושבת עליו עם העני אז הת"ת ישפיע ביסוד לפיכך יחשב העני מאד אלל החכם ויקרצבו וכן יחשב למעלה היסוד אלל הת"ת ויתקשר בו.

שלישית המתגאה בתורתו על עמא דארעא שהוא כלל עם ה' גורם שהת"ת יתגאה מעל המל' ולא ישפיע בה אלא יהיה דעתו מעורבת עם הצריות וכל עם הישוב חשודים לפניו מפני שהם למטה בקוד הארץ וח"ו אם קורא אותם חמורים מורידם אל הקליפות לכך לא יזכה לבן שיהיה בו אור תורה כדאיתא בגמרא אלא יתנהג עמהם בנחת על פי דרכם כעין הת"ת שהוא משפיע למל' ומנהיגה כפי עניות דעתה כי דעתה של

פרק שמיני

והמשפיע אליו תורה הוא במדרגת הת"ת והרי זהו יושב ולומד זוכה אל הת"ת שישפיע בנצח והוא במדרגתם ממש, והנה זהו לומד מקרא שהוא מן הימין יש לו יחס פרטי אל הנצח וזהו לומד משנה שהיא מן השמאל יש לו יחס פרטי אל ההוד, והגמרא הכלולה בכל שמציא רחיה לדיני המשנה מן הכתוב הרי זה תקון לשניהם יחד.

ואולם האיך ירגיל האדם עצמו במדת היסוד, צריך האדם

להזהר מאד מהדבור המציא לידי הרהור כדי שלא יצא לידי קרי, אין צריך לומר שלא ידבר נבלה אלא אפילו דבור טהור המציא לידי הרהור ראוי להשמר ממנו והכי דייק לישגא דקרא (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את זשך הזהיר שלא יתן פיו דדבור שמציא להחטיא זשך קדש את צרית בקרי וכתיב (שם) למה יקלוף האלהים וכו', ואם הוא נבלות הפה מאי לחטיא הרי הוא בעצמו חטא אלא אפילו שהדבור לא יהיה חטא אלא דבור טהור אם מציא לידי הרהור צריך להזהר ממנו ולזה אמר לחטיא את זשך למה יקלוף, ירצה אחר שמחטיא יקלוף

האיך ירגיל האדם עצמו במדות נצח הוד יסוד. ואולם בתקוני הנצח וההוד קצתם משותפות לשניהם וקצתם מיוחדים כל אחד לעצמו. והנה ראשונה צריך לסייע לומדי התורה ולהחזיקם אס בממונו או במעשהו להזמין להם צרכי שמוש הזמנת מזון והפקת כל רכושם שלא יתבטלו מד"ת ולהזהר שלא לגנות תלמודם שלא יתפרו מעסק התורה אלא לכבדם ולהלל מעשיהם הטובים כדי שיתחזקו בעבודה ולהזמין להם ספרים צורך עסקם וצית מדרש וכל כיוצא שהוא חזוק וסעד לעוסקי התורה הכל תלוי בשתי מדות הללו כל אחד כפי כחו המעט הוא אס רב. סוף דבר כל מה שירצה בזה לכבד התורה ולהחזיק דדבור בגופו ובממונו ולעורר לב הצריות אל התורה שיתחזקו בה הכל נאחו וגשרש בשתי ספירות אלו מפני שהם נקראים מחזיקים בה ותומכיה.

עוד צריך העוסק בתורה שילמוד מכל אדם כדכתיב (תהלים קיט) מכל מלמדי השכלתי כי אין התורה משתלמת אלל רב אחד וכיון שהוא נעשה תלמיד לכל זוכה להיות מרכזה אל נכד והוד למודי ה'

ענף ולשאת פרי, וכשם שמעולם לא ידרוך הקשת העליון אלא לנוכח המטרה הנזכרת כך האדם לא ידרוך הקשת ולא יקשה עצמו בשום דבר אלא לנוכח המטרה הראויה שהיא אשתו בטהרתה שהוא עת הזוג ולא יותר מזה שיפגוש המדה הזאת ח"ו ומאד צריך זהירות ועיקר השמירה בהיותו שומר עצמו מן ההרהור:

על אותו קול אפילו שיהיה מותר כי ע"י פעולה רעה הנמשכת ממנו חוזר הקול והדבור רע, כל כך צריך זהירות לאות צרית שלא להרהר ולא ישחית. ועוד צריך לזהר שהיסוד הוא אות צרית הקשת והקשת אינה דרוכה למעלה אלא לשלח חצים למדת המלכות שהיא מטרה לחץ שומרת הטפה היורה כחץ לעשות

פרק תשיעי

להעזר לעצמו, מהכנע כולם אליו, אפילו אשתו ובניו מה יועילוהו בהיותו נשפט לפני הבורא או בעת סלוק נשמתו כלום ילווהו אלא עד קברו מה הם לו בעת דינו מפתח הקבר ואילך, לפיכך ישפיל ויתקן עצמו צקוד המדה הזאת.

עוד שניה פי' צקפר הזוהר והיא חשובה מאד יגלה ממקום למקום לש"ש וצוה יעשה מרכבה אל השכינה הגולה וידמה עצמו הרי אני גליתי והרי כלי תשמישי עמי מה יעשה כבוד גבוה שגלתה שכינה וכליה אינם עמה שחקרו צקצת הגלות ולזה ימעט בכליו בכל

האיך ירגיל האדם עצמו צמדות המלכות. ראשונה לבין שלא יתגאה לבו בכל אשר לו וישים עצמו תמיד כעני ויעמיד עצמו לפני קונו כדל שואל ומתחנן. ולהרגיל עצמו צמדה זו אפילו שיהיה עשיר יחשוב שאין דבק עמו מכל אשר לו מאומה והוא נעזב צריך לרחמי הבורא תמיד שאין לו כל דבר אלא הלחם אשר יאכל ויכניע לבו ויענה עצמו, ומה גם בעת תפלותיו שזו סגולה נפלאה ולהפך מזה נאמר (דברים ח) ורם לצבך ושכחת ששכחה החלונני' מצויה שם, ודוד התנהג צמדה זו הרבה שאמר כי יחיד ועני אני, שהרי כל אנשי ביתו כל אחד ואחד צריך

השגחתו תמיד שהוא לופה ומציט
 זו והרי העצד ירא מרבו תמיד
 בהיותו לפניו והאדם תמיד לפני
 הצורא ועינו פקוחה על כל דרכיו
 יירא ויפחד האיך יהא מצטל מלמותיו.
 הג' היותו שרש כל הנשמות וכלן
 מושרשות בספירותיו והחוטא פוגם
 היכלו ולמה לא ירא האיך יהיה
 היכל המלך מלוכלך ממעשיו הרעים.
 הד' יראה שפגם מעשיו הם דוחים
 שכינה מלמעלה ויירא האיך יגרום
 הרעה הגדולה הזאת להפריד חשק
 המלך מן המלכה. והיראה שהיא
 כיוצא בזה היא יראה המושכת האדם
 אל תיקון מדה הזאת והוא דבק בה.

עוד זהירות הרבה לריך ליקח
 האדם לעצמו לעשות שמהיה
 שכינה דצקה עמו ולא תפרד ממנו.
 והנה האדם צעוד שלא נשא אשה
 פשיטא שאין עמו שכינה כלל כי
 עיקר שכינה לאדם מצד הנקבה
 והאדם עומד בין שתי הנקבות
 נקבה תחתונה גשמית שהיא נוטלת
 ממנו שאר כסות ועונה, והשכינה
 העומדת עליו לצרכו בכלם שיתן
 ויחזור ויתן לאשת בריתו צענין
 הת"ת שהוא עומד בין שתי הנקבות
 אימא עילאה להשפיע לו כל הצורך,
 ואימא התאה לקבל ממנו שאר כסות
 ועונה חסד דין רחמים כוודע, ולא

יכלתו כדכתיב (יחזקאל יז) כלי גולה
 עשי לך ויכניע לצבו בגולה ויתקשר
 בתורה ואז שכינה עמו ויעשה לעצמו
 גירושין ויתגרש מצית מנוחתו תמיד
 כדרך שהיו מתגרשים ר"ש וחזיריו
 ועוסקים בתורה ומה גם אם יכתת
 רגליו ממקום למקום צלי סוס ורכב
 עליו נאמר שצרו על ה' אלהיו
 ופירשו צו לשון שצר שהוא משצר
 גופו לכבוד גבוה.

עוד ממדת המלכות מדה חשובה
 מאד משאר העבודה כלה
 והיא ליראה את ה' הנכבד והנורא
 והנה היראה מסוכנת מאד ליפגם
 ולהכנס בה החיצונים שהרי אם הוא
 ירא מן היסורים או מן המיתה או
 מגהינם הרי זו יראת החיצונים שכל
 פעולות אלו מן החיצונים, אמנם
 היראה העקרי' ליראה את ה' והוא
 שיחשוב בשלשה דברים. האחד להיות
 גדולתו של יוצר הכל על כל נמצא
 והרי האדם ירא מן הארי מן הדוב
 מן האנס מן האש מן המפולת ואלו
 הם שלוחים קטנים ולמה לא ירא
 מן המלך הגדול ויהיה פחדו על
 פניו מגדולתו ויאמר האיך יחטא
 האדם הנבזה לאדון רב כזה והרי
 אלו היה דוב יאכלהו ואלו הקב"ה
 סובל עלבון מפני זה לא יירא
 מפחדו וגדולתו. הב' כאשר ידמה

צראשית. הרונה להזדווג עם צת המלך ושלא תפרד ממנו לעולם צריך תחלה שיקשט עצמו בכל מיני קשטים ומלבושים נאים והם תקוני המדות הנזכרות כלם, ואחר שתקן עצמו בתקונים יכוין לקבלה עליו בהיותו עוסק בתורה ונושא עול מצות צקוד כונת היחוד תמיד ומיד היא נשאת לו ואינה פורשת ממנו, וזה בתנאי שיטהר ויקדש עצמו ואחר שהוא טהור וקדוש יכוין לקיים לה שאר כסות ועונה שהם שלשה דברים שחייב האדם לאשתו. הא' להשפיע לה בכל מעשיו שפע מן הימין למזונה. ושני לכסות עליה מצד הגבורה שלא ישלטו בה החצונים שלא יהיה נד יצר הרע בעסק מצותיו כגון להנחת הגוף ולתקות הכבוד המדומה וכיוצא שיצר הרע מצוי באותה מצוה והיא צורחת ממנו מפני שהיא ערו"ה אם כן צריך לכסות הערוה ולהסתירה תמיד שלא ישלטו בה, כיצד כל מעשיו לשם שמים בלי חלק ליצה"ר, וכן תפילין וציצית הם מגינים גדולים בעדה שלא ישלטו החצונים בה ויהיה רגיל בהם. השלישי ליחד עם הת"ת בעונת ק"ש צקביעות עתים לתורה וכשיקבע עונה לכל דבר יכוין שזהו עונת השכינה צת מלך, ויש רמז לזה בתקונים:

תצא אליו שכינה אם לא ידומה אל מציאות העליון. והנה לפעמים האדם פורש מאשתו לאחד משלשה סבות. הא' להיותה נדה. הב' שהוא עוסק בתורה וצודל ממנה כל ימי החול. הג' שהוא הולך בדרך ושומר עצמו מן החטא. ובזמנים אלו השכינה דבקה וקשורה עמו ואינו מנחת אותו כדי שלא יהיה נעזב ונפרד אלא לעולם אדם שלם זכר ונקבה, והרי שכינה מזדווגת לו צריך אדם ליזהר שלא תפרד שכינה ממנו בהיותו יוצא לדרך, ויהיה זריז ונשכר להתפלל תפלת הדרך ולאחוז בתורה שצסבה זו שכינה שהיא שמירת הדרך עומדת לו תמיד בהיותו זהיר מן החטא ועוסק בתורה, וכן בהיות אשתו נדה שכינה עומדת לו כששומר הנדה כראוי, אחר כך בליל טהרתה או בליל שבת או בצוא מן הדרך כל אחד מהן זמן בעילת מצוה הוא, ושכינה תמיד נפתחת למעלה לקבל נשמות קדושות, גם אשתו ראוי לפקוד אותה וצוה שכינה תמיד עמו, כן פי' הזוהר צפרשת צראשית הפקידה לאשתו צריך שתהיה דוקא בזמן שהשכינה במקומה דהיינו כשהיא צין שתי זרועות אמנס בזמן צרת הצבור שאין השכינה צין שתי זרועות אסור וכן פי' בתיקונים פר'

פרק עשירי

מקשיצים לקולו, הרי ממש נסע עמה מהמיתה והשיגה אל סוד החיים העליונים ונקשר בסוד ג"ע והתחיל להתנווץ עליו אור הת"ת המתנווץ בג"ע על הנדיקים, וכן פירש צפ' תרומה.

השבים ועלה עמוד השחר התחיל הוא ג"כ לבוא ליכנס לב"ה וקשר עצמו בג' אצות. בפתח ב"ה אומר ואני צרוב חסדך אצא וכו', וכולל עצמו בסוד הת"ת אדם כלול חסד גבורה ת"ת ונכנס לכנסת מל' ומכיון בפסוק בג' אצות. צרוב חסדך דא אצרהם, אשתחווה אל היכל קדשך דא ינחק דמסטריה השתחוויה לכפוף קומתו נגד מדת הדין להיות נדחה מפניה, ואז השעה נדחית מפניו כי יומשך שפע הרחמים מלמעלה עליה למתקה. ציראתך דא יעקב, דכתיב ציה מה נורא המקום הזה והרי כלל עצמו בהם במחשבה, דבור, ומעשה, כי מחשבה שזכרנו הוא הכונה, הדבור הוא הפסוק, והמעשה הציאה לב"ה והשתחוויתו נגד היכלו, קודם תפלה עומד בצ"ה, פיו מקור נוצע תפלה ויחוד יסוד מקור הבאר נפתח

פירש רבי שמעון צפ' בראשית ענה רצה וגדולה מן התורה היאך יתקשר האדם בקדושה העליונה ויתנהג צה ולא יפרד מן הספירות העליונות תדיר, ונריך האדם בזה להתנהג כפי הזמן, ר"ל לדעת איזו ספיר' שולטת ולהתקשר צה ולעשות התקון המתחמס אל המדה השולטת, והתחיל מהלילה עת שכיבת האדם על מטתו והרי השליטה היא לילה מדת המל' והוא הולך לישן השינה היא כעין מיתה ואילנא דמותא שלטה, מה יעשה יתקן ויקדים להתקשר בסוד הקדושה דהיינו סוד מדת המל' בצחינת קדושתה, ולזה ילך על מטתו ויקבל עול מלכות שמים שלימה בכוננת הלב. קם בחצות לילה יטול ידיו מהקליפה השולטת עליהם ויעציר רעה מבשרך ויצרך, ויתקן השכינה בעסק התורה ועל זה נאמר עליו בשכבך תשמור עליך מן החלונים והקיצות היא תשימך ותתקשר עמו והוא עמה, ויתעלה דיוקן נשמתו בג"ע עם השכינה הנכנסת שם עם הנדיקים והת"ת יבא שם גם הוא להשתעשע עם הנדיקים ועמו בחצרתם שלכם

צבאר שהוא צ"ה ומתקן שכינה בכל
יכלת כונתו בתפילתו.

יוצא משם עולה צסוד תורה,
ומתקשר זה צסוד מדת
יום, ומתנהג עמה כל היום עד
שעת המנחה, שמתקשר בגזורה,
שהרי צצקר נקשר צחסד צתפלתו,
וציוס צת"ת צעסק התורה, וצערצ
צגזורה, וכל זה צמדת יוס שהוא
צא לצ"ה ליחד צסוד הגזורה
כדרך שעשה צלד החסד, וצין זה
לזה קושר השכינה עמו, צסעודתו
שגומל חסד עם הענייה הזאת,
כמו שהיה אומר הלל הזקן יודע
צדיק נפש צהמתו, וזו תהיה כונתו

צסעודתו לגמול חסד לנפש צהמה
ולקושרה צסוד המזון. ואחר שעלה
לשעת המנחה ונקשר צגזורה המתין
לערצ וירד הת"ת אל המלכות והרי
הוא עמה צתחילת הלילה קושר
עצמו זה ונכנס לצ"ה עם הכונה
הנ"ל, וקושר עצמו למטה, ת"ת צא
לצית מלונו, יצא מצ"ה ייחד עצמו
ממש צמלכות לצד צסוד קבלת עול
מלכות שמים, וזהו תקופתו ציוס עם
תקופת הספירה ולעולם דצק צאור
השולט. עצה זו עיקרה צפרשת
צראשית והשאר מקוצן ממקומות
רציס מהזהר, והיא עצה כוללת
להתקשר האדם תמיד צקדושה ולא
יחסר עטור השכינה מעל ראשו:

קיצור תומר דבורה

לשאינם הגונים וירצה לעשות נחת
רוח לכל:

פניו, לא ישתנו ושום סבה לא
תמיד להסביר פנים לכל
ויקבל כל אדם בסבר פנים יפות:

פיו, לא יוציא דבר מגונה ולא
שום קללה ולא דבר רוגז
וועם כלל, ויהיו לרצון אמרי פיו
אמרות מהורות:

תיקון החכמה, ראוי לאדם שיהיה
חכמתו מצויה בכל ויהיה
מלמד להועיל לבני אדם כל אחד
ואחד כפי כחו מה שיוכל להשפיע
עליו מחכמתו ישפיעהו ולא יעכבהו
סיבה, וצריך לבקש רחמים וברכה
לעולם כדרך שהאב העליון רחמיו
על כל מעשיו, ויהיה מתפלל בצרת
המצירים בצרה, כאלו היו בניו
ממש וכאלו הוא יצרם שזהו רצונו
של הקב"ה, וצריך שיהיו רחמיו
פרוסים על כל הנבראים לא יבזם
ולא יאבדם ולא יעקור הצומח שלא
לצורך ולא ימית בעלי חיים שלא
לצורך וירחם כל מה שאפשר,
זה הכלל על כל הנמצאים שלא
לחבלם תלוי בחכמה:

אמר המו"ל הק' זאב וואלף אשכנזי
ראיתי להעתיק כאן סדר
תיקוני עשר ספירות בקיצור נמרץ,
כדי שיהיה לזכרון לעיני האדם איך
להתנהג בדרך טובים, ואיך ידבק
בפעולותיו ומדותיו לבורא יתברך
שמו והכל בדרך קצרה. והוא הנהגת
האדם ע"ד הספירות.

תיקון הכתר, מדה הענוה אף
שהוא רם ונשא מכל מקום
משגיח על התחתונים, וכן האדם
יאחו במדת הענוה:

עוד מתנאי הענוה, מחשבתו
תהיה פנויה מכל מחשבה
רעה ומכל דבר מכוער:

מצחו, יהיה מצח הרצון שירצה
את הכל:

אזניו, יהיו נוטות לשמוע אל
הטוב, ושמע שוא או מגונה
ולשון הרע לא יכנס בהם כלל:

עיניו, לא יסתכל בשום דבר
מגונה. ויהיו פקוחות
להשגיח לרחם על האומללים
ויעורר רחמים עליהם:

חוטמו, לא יהיה לו חרון אף,
אלא רצון ואריכת אף גם

שיתגאה התפארת מעל המלכות ולא ישפיע בה, ואם קורא לשום אדם חמור לא יזכה לבן תלמיד חכם אלא יתנהג עמהם בנחת, ויהיה נושא ונותן בתורה לתיקון השכינה, ויכוין ההלכה אל האמת וזהו מחלוקת של חסד וגבורה לשם שמים הוא תפארת, וכל המחלוקת אפילו בדברי תורה אם אינו בשורה הזאת יבדל ממנה, ואם לקנמר יורש גיהנם והנהגה מדברי תורה פוגם במדה הזאת:

תיקון נצח הוד, להחזיק תלמידים ולהספיק צרכם ולהזמין להם ספרים ובית המדרש ולעשות סעד לעוסקי בתורה, ולכל לומדי תורה יכבד, מקרא הוא יחוד פרטי למדת נצח, משנה להוד, וגמרא כלול משניהם הרי זה תקון לשניהם יחד:

תיקון היסוד, להיות זהיר מהרהור ומדבור המביא לידי הרהור כדי שלא יבא לידי קרי ח"ו, וכ"ש שלא יקשה עצמו לדעת, ומאד מאד צריך זהירות ושמירה באות ברית קודש, ועיקר השמירה בהיותו שומר עצמו מן ההרהור:

תיקון המלכות, לפרוש מאשתו נדה, ולכבול מאשתו כל ימי

תיקון הבינה, הוא לשוב בתשובה שלימה ויהרהר בתשובה כל יום ויום כדי שיהיו כל ימיו בתשובה:

תיקון החסד, עיקר כניסת האדם אל סוד החסד הוא סוד האהבה, יחזיק באהבה פנימית ויתחסד עם קונו, ויאהב את השם בכל מדה שמודד לו ויקשר פעולת הדין עם החסד ויאמר גם זו לטובה. ויש כמה מיני חסד בגוף וממון ודבור ובחכמה:

תיקון הגבורה, צריך לעורר היצה"ר לצורך אשתו דוקא ולא לצורך עצמו, וגם לצורך אשתו לקשטה ולתקן לה בית ולקרבה ולשמחה בדבר מצוה ויכוין לשם יחוד העליון ויכוין למתק הגבורות וישמר מהכעס:

תיקון התפארת, הוא העוסק בתורה אמנם צריך זהירות גדול שלא יתגאה בדברי תורה שגורם רעה גדולה למעלה ח"ו, ויש ג' מדות המתגאה על תלמידיו גורם שיתגאה תפארת על נצח והוד שהם למודי ה', ואם יתגאה על העניים גורם שיתגאה התפארת על היסוד ולא ישפיע בו, ואם יתגאה בתורתו על עם הארץ גורם

הגבורה שלא ישלטו בה החצונים, שלא יהיה צד יצה"ר בעסק מצותיו כגון להנאת הגוף וכיוצא, וכן תפילין וציצית מגינים גדולים בעדה, שלא ישלטו בה החצונים, הג' ליחדא עם התפארת בעונת ק"ש ובקביעות עתים לתורה, וכן לכל מצוה יאמר לשם יחוד קב"ה:

החול כדי לעסוק בתורה, וכשהוא הולך בדרך ישמור עצמו מן החטא ויהיה זהיר להתפלל תפילת הדרך ולאחוז בתורה שבסיבה זו השכינה עומדת לו תמיד. ויכוין לקיים לה שאר כסות ועונה, הא' להשפיע לה בכל מעשיו שפע מן הימין מזונה, הב' כסותה לכסות עליה מצד

הנהגות והדרכות ישראל

מב"ק מרן הנה"ק אדמו"ר הזקן וצללה"ה זי"ע

מאלכסנדר

להיות כי קשה התעניתים מצדי צדדים וכן שאר ענינים הצריך לתשובה מהראוי לפרט הדברים אשר בכח לעשות.

- א. למעט הדיבור בכל מה דאפשר, ויזכור במורא הש"י ומטעם זה ישמור מאוד מאוד הדיבור:
- ב. להעביר על מדותיו, ועיין בשם רמ"ק ז"ל ובשם ר"י ז"ל:
- ג. עניות אמן יהא שמו' רבא בכל כחו:
- ד. צדקה ,
- ה. ג"ח ,
- ו. ענוה איגרת הרמב"ן:
- ז. לשמור מאוד מכעס, ובעבור ענו' "תתן" אל "לבך" תמיד...
- ח. מקנאה ,
- ט. ללמד זכות וסנגוריא על ישראל:
- י. להיות מסייע ללימוד תלמוד תורה עם נערים אם תהי' זוכר בזו הימים מה טוב:
- יא. לחשוב תמיד שהוא מוכן למס"נ בד' בחי' וסתם, לקיים מצ"ע של וקדשתם בתוך בני", ובכל דברי הנו"א בצעטיל קטן:
- יב. לקבל כל אדם בסבר פנים יפות מטעם שהוא נברא מהש"י:
- יג. לעיין בהנהגת תפלה למשה:
- יד. רבש"ע תזכינו למדת הענוה והכנעה שאהי' שמח ביסורין המבזין והמכעיסין אותי ונפשי כעפר לכל תהי':

עצות

להאמין כי תשובה היא רפואה
ולא יתייאש מן המחילה,
וכמו שנאמר ובם אנחנו נמקים,
וע"ז הי' התשובה:

לעורר לבבו הצער העולם וכל
צרתם.. ולומר ..כמו
שמאריך לק"א:

ולהסתכל בג' דברים:

ולזהר מתפלה, וצריך להיות יגמר
בדעתו אף והגם שיהי' איך
שיהי'... אולם בזו הרגע או ברגע
אפשר לעשות נח"ר, וכל רגע יש
לכל אדם חיות חדש:

דברי של"ה עם דברי לק"ע מה"ב
עם לק"א להרגיז על היצה"ר
ולהיות שמח:

לשים תמיד נגדו דברי רמ"א
באו"ח סעיף א' על כל רגע
ורגע:

למס"נ ובפרט בשעת ק"ש, לקבל
ע"ע ואהבת לרעך, ובצדק.
תשפוט, ולקבל עליו עול יר"ש,
ועיין תניא מ"א היטב:

לבוזן תפלה, ללמוד הפי' וללמוד
פי' כל תפלה, ולזכור אפי'
בשעת הלימוד:

לזכור תמיד עיקר ג' מי"ג:

לצייר צורת רבו:

להתפלל יומם ולילה להסיר ממנו
היצה"ר:

צריך להתחיל מיראת העונש:

ונשמרתם מאוד

ה. במח בד' ועשה טוב, הרב רבינו
בחי:

ו. לב טהור

עיינ ס"ג הלא עיניכם רואות את
גודל הכושה והיראה שאדם
מתבייש ומתיירא להתקרב אל אדם
גדול מפורסם בתורה כו' כו' אמור
מעתה ק"ו ב"ב של ק"ו הוא ביראה
הרוממות מלכו של עולם:

ושמעתי בשם דודי מוהר"ג ז"ל
שפי' כן לך אמר לבי
בקשו פני, את פניך ד' אבקש,
היינו לך אמר לבי בקשו פני ע"י
שאני רואה איך העולם (הם) בגודל
האימה מבקשים פני, מזה אני אקח
לימוד איך לירא ולפחד ואיך את
פניך ד' אבקש, וכמוכן וכנ"ל, וזה
תמיד:

להיות זוכר תמיד שלא יהי' אחר
עשיות המצו' או אחר שום
תפלה בשום ענין התנשאות ח"ו רק
שפל ונבזה ולב נשבר כמו שידעת
שאי אפשר שתוכל להיות שמוח
בשמחה, ולא עוד אלא אפי' על
אופן בעזרת השמים וברוב רחמנות
מהמרחם על כל הבריות אף על

א. סדר התנהגות היום, הווידוי
בפה ועכ"פ בלב תמיד, ועל
שכנס ח"ו מחשבה לא טובה, וכנוס
הודוי:

ב. ההכנעה מעיקרי תשובה, ולהדר
ללמוד בכל יום (חסר תיבה
אחת):

אחר שום ענין בלבול הדעת
חלילה יזכור לפקדו בריש
דברי רמ"א או"ח שויתי וכו':

הלימוד העיקר יהי' בהלכות תפלה
וברכות, וביותר בה' שבת
ובדיני מוקצה:

ג. להיות נזהר משחוק ולצנות
מדברים בטלים, מדברי רוח
ואל יהי' הפלא הגדול לטבע ח"ו
רק יתמרמר ויחזור תמיד הימים
והלילות השוי"ט:

השפלות אשרי אדם מפחד
תמיד, השמחה והדאגה
מסותרת בפחד כמש"כ באגרת:

ד. לשעבד כל החיות אל נפש
השכלית, ואתה מושל בכל ואתה
מחי' את כולם, להעביר הזוהמא
בתו"ת, לזכור תמיד החסדים:

אשר בם כמו הנפש וכשלא ישית המתפלל עליהם הם כמו גוף בלא נפש והנפש אשר באדם לא תקרב לבורא במלים ריקם כ"א במלים חזקים, וצריך שיהי' בתפלתו כמלאך מתעטף בציצית ותפלין ע"כ:

לזכור לקבל עליו ועל זרעו וזרע זרעו עד כו' ד' בחינות וסתם וכל מיתות אכזריות ומשונות עבור קדושת שמו ית', הגם, "וישום אל לבו" גודל שפלותו וישום אל לבו דבריהם דע לפני מי.... ועיקר ההכנעה ותשובה מעומקא דליבא על מ"ז.... ובפרט במזוזות השנה ויש"ק ויו"ט ובכל רגע, ולא ידאוג כלום עבורו רק עבור החיות דקדושה:

שים ענין הנופל צריך לדעת שזאת, וצריך לדעת שהוא עומד מצדי צדדים בים זועף, אך מן המצר קראתי, וקודם התפלה יזכור ואני ברוב כו' ויתחנן ויבקש בזכות האבות, ובזכות כל ישראל כי מה הם עשו, ע"ד ואלה הצאן כו' וכל ישראל נפש אחת שבעים נפש, ובהצדק מעשיו, וח"ו... וכמבואר בחרידים, ובש"ס, לעולם יראה,.... ובמסל"י דח"ו מקלקל העולם, ובהיות טוב משמה.. ויזכר

הבריות הנפסדות עכ"ז אם תתן רשות לעצמך לחשוב איזה דבר עבורך תוכל חלילה לנפול ולבוא לידי מל"ט, ראה והזהר תמיד בכל עשיות הן מקודם והן בשעת עשיות המצו' והן אח"כ רק עבור כבוד הש"י, וזה צריך הרבה עיון ושקידה שאתה תשגיח ע"ע ע"ז, ואם אין אני לי מי לי, אוי אוי:

עיינ ס"ה לר"ת י"ג וז"ל וצריך להרגיל נפשו להיות תפלתו בכוונה גדולה, "ואם לא יוכל" "לפנות לבו" מן "המחשבות" יבקש "עצה כגון שיחשוב בעת תפלתו כי הבורא נצב כנגדו ומביט מוצא שפתיו כמו שנאמר ממכון שבתו השגיח אל כל יושבי הארץ, ושיאמין אדם בזה הדבר אז יחרד ויפנה לבבו, וצריך שיסגור עיניו בתפלתו כי זה יעזור על הכוונה, ובכל עת יהי' בגדיו לבנים ויתכוין להיות גופו טהור ונקי מכל טומאה כו', ויתכוין בתפלתו להיות מן הבאים ראשונה והיוצאים באחרונה, ותהי' תפלתו בנ"ר ובלב נשבר, ואל יהי' כמו עגור המדבר ולא יודע מה אמר רק צריך שישמור המילות היוצאות מפיו ויתכוין לבו לעניניהם ואל תהי' תפלתו גוף בלא נפש כי המילות הם כמו הגוף והענינים

הי' לו ממני ואין כאן ספק שאם החיינו אינו אלא כדי לעשות רצוננו, מי שיחשוב בזה ודאי לא יאבד אפי' רגע אחת לבטלה מימיו ע"כ:

ליזהר מאוד מאוד היטיב היטב בשבע הקירות בפרט על הימי רצון הבע"ל, לשקוד ולעיין בכל מאמצי כח ויותר מהאפשרי על רעיונות והמחשבות שהוא כל העיקר... ומראשית תן אל לבך דברי חובת הלבבות בסוף משער יחוד המעשה...

הראוי וחיוב החזק מוטל עליך לשים אל לוח לבך היטב היטב היטב כשבא ח"ו מחשבה לא טובה שידוע לך שהיא שקר וכזב, ולא די שאין להגיד גודל החטא מהרהור שקשה כו' אבל מחויב עתה להיות חרד ופחד על המחשבה, ויהי' נותק ממך שום זכרון מענינים הנוגעים ח"ו להרהר במעשה, בין תבין ותהי' מלא פחד ורתת וזיעה ולבך יהי' נשבר כעין כלי חרס על כמה שברים ובוה נטהרו ודר"ק:

במיוחדו שיו במיעוט הכחות שנתמעטו כ"כ ובחולש ר"ל בזו הימים, ובוה יהגה בעיון גדול, ומזה נראה כמה גבר כח השקר, שידוע היטיב ואינו נדבק זכירה זו עמו, שיהי' נכנע ברתת וזיע ופחד וחיל ורעדה, כמו שצריך להיות באמת מזה בשומו על לב, אבל הצדיקים זכו בכל יום מסתכלין בלבייהו כאילו היום מסתלקין מעלמא, היינו מסתכלין כמו שאמר עקביא ע"ז הסתכל, והיינו הסתכלות דהיא באמת נגד עיניו כאשר רואה ברוב ההסתכלות, ודע והבן זה:

ועוד נראה לי ע"פ שראיתי בזהר שוב יום אחד לפני מיתתך והיינו דבכל יומא מסתכלין בלבייהו היינו בכל עת ק"ש ותפלה הן מכינים ע"ע שיהי' להם כלות הנפש באמת לאמיתו:

יזכור תדיר במה שכ' בזכרון לבנ"י דף כ"ח ד"ה עוד אני מזהיר כו' כמו שיש עושין חשבון ימיהם בכל יום ויש בכל שעה לומר למה החיינו בוראי שעה זו ומה תועלת

בהוצאה זו הוספנו הנהגות והדרכות ישרות

מבי"ק כ"ק מרן הגה"ק אדמו"ר הזקן וצללה"ה זי"ע

מאלכסנדר,

מגליוני ספריו

בי"ק אא"ז הגאון"ק וצללה"ה זי"ע מגליוני ספריו.

אתה לתת אל לבך איך שאתה
ביחד כל השנים שעברו ואיך לא
תרחם על אשר על ידך תביאה
לכ"ז ובגודל שברון לבך תתודה
ותתן אל לבך רחמנותה איך ומה
מאיגרא רמה:

עוד ישים האדם אל לבו מה
שהביא בילקוט חדש ערך
חטאים אות ט"ו בשם עשרה
מאמרות וז"ל ואפילו היה האדם
חוטא בפ"ע היה החטא קל אבל
האדם חוטא עם אבותיו שהם
בו בסוד העיבור ולכן הוא חמור
ולזה אמר דוד חטאנו עם אבותינו
העווינו והרשענו פי' כי אילו חטאנו
בפני עצמנו היה החטא קל אבל
חטאנו עם אבותינו שהיו בנו ממש
בסוד העיבור ועמהם חטאנו ועי"כ
העווינו והרשענו אותן שהיו צדיקים
ועשינו אותם רשעים לכן אמר
העווינו והרשענו פועל יוצא ולא
עווינו ורשענו ועיין בעשרה מאמרות
פ"ב דף מ"ד ע"ב ועיין כ"ז שם אי

מאד הוי זהיר בכל מה דאפשר,
למנוע מחיפוש ובדיקות
כי המחשבה וההרהור בזה הוא
חיות גדול ראה והזהר בזה למאד
מאד בכל כחך וכוונתך יהיה למען
לדחות השקר ולבא אל האמת
אמנם העיקר להתפלל ולהתנפל
ולתתחנן ולבקש על נפשך ממעמקי
וממורשי ומעומק ומכאב ושברון לב
להמרחם על הבריות הנפסדות ועל
כל הנבראים וכמו שנ' ורחמיו על
כל מעשיו הוא ירחם עליך ועל
אבותיך ויביא לך עזרה מצר ויוציא
ממסגר נפשך ויחזיר הבחירה לידך
לכל ענייך וכלל הוא מגוי' וגמורה
מה שאמרו אלמלא הקב"ה עוזרו
לא היה יוכל לו:

ישים אל לבו קודם השכיבה
הרחמנות הגדול ע"נ ולזאת
בהתפלל תפלת ערבית לכבו
יתמרמר בגודל מרירות לב, איך
גודל הבושה ויאנח מעומק לבו בלב
גשבר באמת ובאמת צריך ומחוייב

אבל שום תשים אל לכך היטיב
היטיב:

כשיבאו לך בני אדם תראה להכין
את עצמך לעיין בעגמת
נפש של כל איש ואיש ויהי לך
מזה עג"נ וצער גדול מצער של כ"א
ותהי' ירא ונפחד ותזכור מאמרם
לעולם יראה אדם א"ע זכה כו'
בחטאתך נענשים הם ותשים אל
לכך, ועיין אור"צ שער הדאגה וז"ל
ואם יש צרה בעולם כמו רעב ודבר
ושאר פרעניות ר"ל וכיוצא בהן
ידאג שמא עוונותיו גרמו הענין כי
עכנ מעל בחרם ונפלו כמ"א וישיב
לשם ב"ה כפי כחו:

נמי כו' יעש"ה ועיין בעבודת ישראל
כתב ג"כ כנ"ל ולזאת מהנכון אשר
יקבע כל אדם תפלה להתפלל בכל
יום אשר הש"י ירחם עליו ויתן לו
עזר שלא יחטא עוד בזכות אבותיו
שהם לא חטאו חטאים כאלו ח"ו
שיגרמו להם כזאת וכזאת אוי ואוי:

יתעורר א"ע בגודל התעוררות
הרחמנות הגדול ע"ג
יחשוב איך מכף רגלך כו' ומה
שעבר עליך יום זה וגם מתורה
ובפרט תפלה תפילין אכילה בהמ"ז
ברכות אזכרות מחשבות וזכור כי
עברת ושנית ואם בפעם ראשונה
היה בדעת לא היה אפשר לסבול

